

РЕШЕНИЕ

№ 6961

гр. С., 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 145 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НОРА ВЛ. МАРИНОВА

при участието на секретаря В.

като разгледа докладваното от НОРА ВЛ. МАРИНОВА Гражданско дело № 20221110165035 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на част II, дял I, чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба на „Т., с която са предявени срещу Н. Й. Н. обективно кумулативно съединени установителни искове за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 2006,74 лв., представляваща цена на незаплатена топлинна енергия за периода от м.05.2019г. до м.04.2021г. за топлоснабден имот в гр. С., абонатен № ., сумата от 38,80 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от м.07.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 29.08.2022г. до окончателното изплащане на вземанията, сумата от 313,13 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване главницата за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020г. до 28.07.2022г. и сумата от 7,62 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване на главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода от 31.08.2019г. до 28.07.2022г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д.№ 46658/2022г. на СРС, 145 състав.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответника в качеството му на собственик на топлоснабдения имот, въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези Общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е престира на срещно – не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки,, изготвени по реда за дялово разпределение, както и дължимата стойност на услугата „Дялово разпределение“. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят месечните дължими суми, след изтичането на който е изпаднал в забава. Претендира да се установи спрямо ответника, че му дължи претендираните суми, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, срещу която ответникът е възразил, както и разноски за производството.

Ответникът е депозирал в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК отговор на исковата молба, с който оспорва исковете по основание и размер. Позицията се на неравноправен характер на

клаузи на договора (ОУ), касаещи сградната инсталация, процедурата за определяне на техническата годност на топломера. Прави възражение за погасителна давност. Оспорва доказателствената стойност на представени от ищеца писмени доказателства. Моли за отхвърляне на предявените искове.

Третото лице-помагач „Т. взема становище за основателност на предявените искове.

Софийски районен съд, като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение между него и ответника, по силата на което е доставил топлинна енергия на посочената стойност и за ответника е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че в неговия патримониум е възникнало правото да получи стойността на извършената услуга дялово разпределение, както и нейният размер.

По исковете по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

По възражението за давност в тежест на ищеца е да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

При установяване на фактите, за които тежест носи ищецът, ответникът следва да докаже, че е погасил задълженията си чрез плащане.

При така разпределената доказателствена тежест и след преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира следното:

Предмет на установяване в производството са вземания, произтичащи от договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при общи условия.

Разпоредбата на чл. 153 ЗЕ поначало определя като клиент на топлинна енергия собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Клиент на топлинна енергия за битови нужди може да бъде и лице, което е ползвател на имота и е сключило с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят дължи заплащането на цената ѝ – т. 1 от Тълкувателно решение № 2/2017г. на ОСГК на ВКС. Съгласно мотивите на цитираното тълкувателно решение договорът между третото ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, като например откриване на индивидуална партида на ползвателя, но не се презюмира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. Като се имат предвид посочените разяснения, дадени при тълкувателната дейност на ВКС, съдът приема въз основа на събраните по делото доказателства, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, следното: установява се, че съгласно Договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 03.02.1988г. ответникът Н. Й. Н. е придобил собствеността на следния недвижим имот – апартамент № 1, находящ се в гр. С., за който няма спор по делото, че е идентичен с процесния топлоснабден имот на същия адрес с аб. № .. Установява се от неоспорените документи, представени от третото лице-помагач, което се явява трето за продажбеното правоотношение лице, че за процесния период партидата на имота се е водила на името на ответника, като за част от исковия период е осигурен реален отчет на уредите за дялово разпределение и подписът на главния отчет не е оспорен от ответника. Следователно, при съвкупния анализ на приетите преки и косвени доказателства, и при липса на други твърдения и доказателства за промяна в собствеността на процесния имот, се установява безспорно, че за исковия период от м.05.2019г. до м.04.2021г. ответникът Н. Й. Н. е бил собственик на процесния апартамент, поради което въз основа на притежаваното право на собственост се явява клиент на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на пар. 1, т. 2а от ДР на Закона за енергетиката (заварен потребител съгласно § 1, т. 13 от ДР на ЗЕЕЕ (отм.)) за този период и имот, и страна по облигационно правоотношение с ищеца с

предмет продажбата на топлинна енергия, която се осъществява при общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР (чл. 150 ЗЕ).

За исковия период в сила са били Общи условия за продажба на топлинна енергия от „Т. на потребители за битови нужди в гр. С., одобрени с решение № ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР, в сила от 11.08.2016г., които при липса на твърдения и представени доказателства за сключено индивидуално споразумение между страните по реда на чл. 150, ал. 3 от ЗЕ, обвързват страните и без изричното им писмено приемане с изтичане на 30-дневен срок от публикуването им в един централен и един местен всекидневник (чл. 150, ал. 2 ЗЕ).

Установява се от представените писмени доказателства и заключение на СТЕ, че за процесния период сградата, в която се намира имотът на ответника, е била топлоснабдена, както и че в нея е въведена система за дялово разпределение, извършвано от фирма за дялово разпределение „Т., избрана от етажните собственици на Общо събрание, проведено на 29.10.2001г., видно от представения протокол от същата дата, на което е участвал и ответникът. Възражението на ответника срещу валидността на взетото решение за избор на ФДР от етажните собственици не следва да се разглежда в настоящото производство, доколкото е налице специален ред и преклузивен срок за оспорване на решенията на Общото събрание на ЕС, като ответникът не твърди, нито установява да е оспорвал решенията в рамките на такова производство и в предвидения срок. Отделно от това се установява, че за исковия период е осигуряван достъп на ФДР „Т. до имота, поради което съдът приема, че ответникът не е оспорвал извън процеса извършването на услугата дялово разпределение от третото-лице помагач. Независимо от изложеното за процесния период дяловото разпределение е извършвано от ФДР и по възлагане на ищеца съгласно сключен договор при общи условия от 22.06.2017г. и от 03.06.2020г.

Установява се от заключение на изслушаната по делото СТЕ, която съдът кредитира като компетентно изготвена и даваща пълен и обоснован отговор на поставените задачи, че за процесния период ищецът е доставял топлинна енергия до обслужващата сградата, в която се намира процесният имот, абонатна станция, която се е отчитала на първо число на всеки месец чрез сертифициран и преминал метрологичен контрол общ топломер, както и че от доставеното в абонатната станция количество топлинна енергия са отчислявани за сметка на топлофикационното дружество технологичните разходи, по математическа формула, предвидена в приложение към чл. 61, ал. 1, т. 4.1 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. и Наредба № Е-РД 04-1/12.03.2020г., верността на който математически модел е проверен от вещото лице. Измерванията са извършвани с годен да измерва топлинната енергия общ топломер, като пропускането на нормативно определения срок за проверка годността на топломера през 2021г. в случая не се е отразила на точността на извършените с него измервания, доколкото проверката, извършена след срока, е дала заключение за съответствието му с нормативните изисквания. С оглед изложеното са неоснователни възраженията на ответника срещу верността на извършваните измервания.

Като резултат между клиентите на топлинна енергия в сградата, в която се намира топлоснабденият имот се е разпределяло само количество топлинна енергия, реално достигнало до инсталацията в сградата и до техните имоти, респ. е начислявана топлинна енергия в съответствие с предвидените нормативни технически изисквания. В частност, в разглеждания случай се установява от заключението на СТЕ, че за имота на ответника е начислявана ТЕ за отопление на имот по показанията на 2 бр. радиатори с ИРРО, като за отоплителен сезон 2019г.-2020г. не е осигурен достъп за измерване на показанията на уредите, поради което е начислена служебна енергия по максимален специфичен разход на сградата (МСРС), по формула, предвидена в чл. 6.5 от № .г., точността на който математически модел вещото е проверило и която е в съответствие с отразената стойност от ФДР в изравнителните сметки. За отоплителен сезон 2020г.-2021г. е извършен реален отчет на уредите за дялово разпределение, главният отчет е подписан и подписът не е оспорен в производството. Начислена е и ТЕ, отделена от сградната инсталация, изчислена по формула, предвидена в т. 6.1.1. от Методиката за дялово разпределение на ТЕ за сгради – етажна собственост, пропорционално на пълния отопляем обем на имота по проект при наличната открита отоплителна инсталация с коефициент 0,15. Начислявана е и ТЕ за БГВ служебно на брой лица с разходна норма 140л/денонощие за 1 бр. потребител поради липса на узаконен водомер за топла вода в имота, което е в съответствие с предвиденото в чл. 69,

ал. 2 от Наредба № .г., към която стойност е прибавено и допълнително количество БГВ, представляващо разликата между отчетеното количество по общия водомер в АС и сумата от показанията на общите водомери, която се разпределя между абонатите без водомери или неосигурили достъп за отчет на основание чл. 69, ал. 4 от Наредба № .г., като извършените от ФДР изчисления са в полза на абоната. Заплащането на топлинната енергия за периода се е извършвало на база прогнозни месечни вноски и една изравнителна сметка, чието предназначение е било да коригира прогнозните стойности, така че като краен резултат клиентът да заплати реално доставеното до имота количество топлинна енергия. При отчитане, че за исковия период са спазени техническите нормативи при разпределение на топлинната енергия, съдът приема, че за процесния период от м.05.2019г. до м.04.2021г. доставената от топлопреносното дружество топлинна енергия се равнява на сумата от 2006,69 лв. (така заключението на СТЕ).

Неоснователни са възраженията на ответника срещу доказателствената стойност на заключението, обосновани с факта, че вещото лице не е използвало при изготвяне на заключението си данните за реалната кубатура на имота на ответника, като се установи съгласно приетите писмени доказателства (акт за разпределение на кубатурата от 28.11.1968г. (л. 110 от исковото производство), акт за измерена кубатура за отопление в сградата на бул. „С. (л. 23 от заповедното производство), представени от ищеца, и допълнителното заключение на СТЕ, че пълният отопляем обем на имота по проект е 77 м³, като 69 м³ е кубатурата само на жилището, а 8 м³ е кубатурата на припадащите се към жилището общи части – стълбище. Съгласно нормативните изисквания изчисляването на ТЕ, отдадена от сградната инсталация, се извършва съгласно пълния отопляем обем на имота по проект, който включва и двата компонента (кубатура на самостоятелния обект и кубатура на общите части), поради което и съдът възприема изводите на СТЕ по основното заключение, при което за база на изчисляване на ТЕ по този компонент е взета кубатура от 77 м³.

С оглед извода за основателност на предявените искове за цена на ТЕ, следва да се разгледа своевременно заявеното от ответника възражение за погасяване по давност на част от вземанията за исковия период. Съгласно Тълкувателно решение от 12.04.2012г. на ОСГТК на ВКС по тълкувателно дело № 3/2011г. задълженията на потребителите на топлинна енергия, представляват задължения за периодично плащане, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време однородни задължения с посочен в Общите условия падеж, поради което и по отношение на тях е приложима давността по чл. 111, б. „в” ЗЗД. В Общите условия, действали през процесния период, е предвидено, че купувачите са длъжни да заплащат месечните си задължения за доставена топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 1 ОУ от 2016г.). Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения, давността тече от деня на падежа (тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение), а съгласно чл. 114, ал. 2 ЗЗД ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало. Като се съобрази изложеното и се вземе предвид, че давностният срок е прекъснат с подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение срещу ответника на 29.08.2022г., с който момент законът свързва последиците от подаване на исквата молба (а не както счита ответникът от предявяване на исковете по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК), както и че в периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г. същият е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), следва, че към датата на подаване на заявлението – 29.08.2022г. и най-старото задължение за периода от м.05.2019г. не е било погасено по давност, тъй като същото е падежирало на 15.07.2019г., а от тази дата до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, при отчитане на спирането течението на давността за периода на извънредното положение, не е изтекла 3-годишната давност (същото би се погасило на 22.09.2022г., но преди това е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение). С оглед изложеното възражението за давност на ответника е неоснователно.

Ответникът е направил и неконкретизирано възражение за неравноправност на клаузи, регламентиращи отношенията на страните във връзка с продажбата на топлинна енергия за битови нужди, като при преценка от съда на приложимите към продажбеното правоотношение ОУ, не се констатира наличие на относима към конкретното правоотношение клауза, която да се явява неравноправна по смисъла на чл. 143 ЗЗП вр. Директива 93/13/Е на Съвета на ЕС.

При така установени факти следва, че ответникът дължи на ищеца сумата от 2006,69 лв., поради което и липсата на доказателства за плащане искът за цена на топлинна енергия следва да се уважи до сумата от 2006,69 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 29.08.2022г. до окончателното изплащане на вземането, като се отхвърли за разликата над сумата от 2006,69 лв. до пълния предявен размер от 2006,74 лв.

По иска за установяване на акцесорното задължение за мораторна лихва върху главницата за цена на топлинната енергия в тежест на ищеца е да установи наличието на главен дълг и изпадането на длъжниците в забава за плащането му. Съгласно приложимите към процесния период ОУ от 2016г. (чл. 32, ал. 1 и ал. 2) месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването (по прогнозно количество), се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, а месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 73 от Наредбата (на база реален отчет), се формира въз основа на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. В ал. 3 на чл. 32 от ОУ от 2016г. е предвидено, че след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Съгласно чл. 33, ал. 2 клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а съгласно ал. 4 на чл. 33 продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. В случая се установява, че за процесния период месечната дължима цена се е определяла по прогнозно количество, както и че ответниците не са заплатили месечните суми в предвидения в чл. 33, ал. 1 ОУ 45-дневен срок. Тъй като се касае за прогнозно определяне на месечните задължения обаче, съгласно предвиденото в чл. 33, ал. 4 ОУ обезщетение за забава в размер на законната лихва се начислява само за задълженията по чл. 32, ал. 3 ОУ (върху стойността на общата фактура след изготвяне на изравнителни сметки), а падежът на плащане на това задължение настъпва съгласно чл. 33, ал. 2 ОУ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В случая 45-дневния срок за плащане на общото задължение за отоплителен сезон 2019г.-2020г. е настъпил с изтичане на 45-дневен срок след периода, за който се отнасят, т.е. на 15.06.2020г., а за отоплителен сезон 2020г. – 2021г. е настъпил на 15.06.2021г. Видно от представените от ищеца писмени доказателства (обща фактура) и от третото лице-помагач изравнителни сметки, в срока по чл. 33, ал. 2 от ОУ не е била изготвена нито изравнителна сметка, нито издадена обща фактура за съответния период, поради което и разпоредбата на чл. 33, ал. 2 ОУ, отнасяща се до изпадането на длъжника в забава не може да се приложи. Съответно за изпадането на ответника в забава за плащане на цената на топлинната енергия ищецът е следвало да се докаже отправяне на покана (чл. 84, ал. 2 ЗЗД) за плащане на общата фактура, издадена след уговорения и поради това неприложим в ОУ срок, но такава ищецът не твърди и не доказва да е отправил. С оглед изложеното предявеният иск за заплащане на обезщетение за забава върху цената на топлинната енергия е изцяло неоснователен и следва да се отхвърли.

Услугата „Дялово разпределение“ е поначало възмездна (арг. от разпоредбата на чл. 140, ал. 5, т. 8 ЗЕ) и се извършва съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 2 ЗЕ от топлопреносното предприятие или по възлагане на лице, включено в регистъра по чл. 139а

ЗЕ, каквото е третото лице-помагач. Отношенията между топлопреносното предприятие и топлинния счетоводител се уреждат от договор със съдържание, предвидено в чл. 139в, ал. 3 ЗЕ, като етажните собственици могат да изберат лице, за извършване на услугата дялово разпределение – чл. 139б, ал. 1 ЗЕ.

Съобразно действалите за периода ОУ за продажба на топлинна енергия купувачите на топлинна енергия, какъвто е ответникът, заплащат на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец (чл. 22, ал. 2 ОУ от 2016г.), която включва цена на обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка и цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота, по ред и начин, определен от продавача и обявен по подходящ начин на купувача (чл. 36 ОУ от 2016г.).

Установява се по делото, че за процесния период дяловото разпределение е извършвано от избран от етажната собственост търговец – ФДР (не са наведени твърдения или представени доказателства за оспорване на решенията по реда и в срока по ЗУЕС), поради което ответникът дължи заплащане на нейната стойност на продавача на ТЕ (ищецът) по силата на ОУ, които го обвързват и срещу които същият не е възразил, щом предоставената услуга е осъществена. Стойността на услугата за исковия период от м.07.2019г. до м.04.2021г. съгласно неоспореното заключение на съдебно-счетоводната експертиза се равнява на сумата от 38,80 лв. Вземането е възникнало като срочно, но падежът на цената на услугата е настъпил с изтичането на всеки отоплителен сезон, включен в периода (т. 5.3. от сключения с ФДР договор), поради което не е било погасено по давност към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Искът за установяване на цена на услугата дялово разпределение е следователно основателен в пълния предявен размер и при липсата на доказателства за плащане следва да се уважи изцяло, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 29.08.2022г. до окончателното изплащане на вземането.

Неоснователен се явява предявеният иск за обезщетение за забава върху установеното в процеса задължение за такси за дялово разпределение. Поставянето на длъжника в забава за заплащането на таксите за дялово разпределение не е доказана по делото при носена от ищеца тежест за това, тъй като ОУ не установяват срок за заплащане на тези задължения, а ищецът не е доказал какъв е определеният от него ред за заплащане на таксите, към който препраща уговорката в чл. 36 от ОУ от 2016г., нито е отправил покана за заплащането им. Поради изложеното не се установява ответникът да е изпаднал в забава преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение като предпоставка за дължимост на това вземане и искът, предявен на това основание следва да се отхвърли като неоснователен.

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни, но такива е претендирал единствено ищецът. Същият е поискал присъждането и е доказвал извършване на разноски, както следва: за заповедното производство в размер на 47,33 лв. – държавна такса и за исковото производство: в размер на 47,32 лв. – държавна такса, 380 лв. – депозит за основна и допълнителна съдебно-техническа експертиза и 250 лв. – депозит за съдебно-счетоводна експертиза. И в двете производства ищецът е бил защитаван от юрисконсулт и е претендирал заплащане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК (ред, ДВ, бр. 8/2017г.), на сумата от 50 лв. за заповедното производство на основание чл. 37 ЗПП вр. чл. 26 НЗПП и на сумата от 100 лв. за исковото производство на основание чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 ЗПП, в минимален размер съобразно фактическата и правна сложност на делото. Или разноските на ищеца за заповедното производство са в общ размер от 97,33 лв., от който следва да му се присъдят съразмерно с уважената част от исковите на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК разноски в размер на 84,13 лв. Разноските за исковото производство на ищеца са в общ размер от 777,32 лв., от който следва да му се присъдят съразмерно на уважената част от исковите на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК разноски в размер на 671,94 лв.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ, че Н. Й. Н., ЕГН *****, с адрес: гр. С., дължи на „Т., ЕИК .“, с адрес и седалище на управление: гр. С., ул. „Я.“, сумата от 2006,69 лв., представляваща цена на незаплатена топлинна енергия за периода от м.05.2019г. до м.04.2021г. за топлоснабден имот в гр. С., абонатен № ., сумата от 38,80 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от м.07.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 29.08.2022г. до окончателното изплащане на вземанията, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д.№ 46658/2022г. на СРС, 145 състав, като ОТХВЪРЛЯ предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск с правна квалификация чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ за цена на топлинна енергия за разликата над сумата от 2006,69 лв. до пълния предявен размер от 2006,74 лв., както и исковете с правна квалификация чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 313,13 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване главницата за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020г. до 28.07.2022г. и за сумата от 7,62 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване на главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода от 31.08.2019г. до 28.07.2022г.

ОСЪЖДА Н. Й. Н., ЕГН *****, с адрес: гр. С., да заплати на „Т., ЕИК .“, с адрес и седалище на управление: гр. С., ул. „Я.“, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК сумата от 84,13 лв., представляваща разноски за заповедното производство и сумата от 671,94 лв., представляваща разноски за исковото производство

Решението е постановено при участието на третото лице-помагач на страната на ищеца „Т., ЕИК .“, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „П.“

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____